

Після громовиці

Микола Хвильовий

Ох, нарешті!.. Прокотилась!..
Гармати грому вдалечінь,
Нема хмарин важкого тіла,
І бавиться, і бавиться відмолоділа височінь...
І тільки іноді бабриськи *
Від блискавок-жарин
По обрію там низько-низько,
Неначе крила золотих пташин.

Басейну бовна бірюзова
Рядниною безмежно простяглась...
Живи! — сріблясте, вічне слово
Я чую в цей бадьорий час.

На тротуари жваві очі —
Калюжі викраяні в дах
Безкрайо, заздро і охоче,
Кравець я, по бульках-голках.

Цей ясен зовсім збожеволів —
Нащо прискавкою? ** не мить!
А проте промінь ще не кволий,
Як прас по змоклі побіжить...

Не витримав, хапнув сорочку
І голкою стьобнув притьмом,
І ниток білії рядочки —
Вперед, вперед! бігом, бігом!..

* Сонечка (комахи).

** Тут: іскрою.